

---

titel   **Bevrijd en genezen**
ondertitel

auteur   Bij de redactie bekend
achtergrond   GKV
bron
jaartal   2010
thema   Portret

Inleiding of samenvatting inhoud artikel

Het portret beschrijft de worsteling van een christin met haar geaardheid en seksualiteit. In haar leven keerde vrede terug, nadat zij zich aan God had overgegeven met al haar moeiten.

Als ik wel eens wat hoorde of las over ‘bevrijdingspastoraat’ voor homo’s, was ik daar altijd erg sceptisch over. “Hoe kan dat?” dacht ik dan. “Ik ben nu eenmaal zo. Dat kan niet veranderen. Dat wil ik ook niet veranderen, want dan zou ik mezelf niet meer zijn.” Ik kon me niet voorstellen dat ik nog dezelfde Mirjam zou zijn zonder mijn sterke, bitterzoete gevoelens voor sommige van mijn vriendinnen. Gevoelens die me helemaal hadden doordrongen, zoals water een spons. Verlangens die diepe geulen hadden ingesleten in mijn gedachten, die vaste gedachtegangen waren geworden.

Tegelijk worstelde ik ook met mijn gevoelens. Ik geloofde serieus in God en nam de Bijbel aan als zijn Woord. En ik kon er niet onderuit: dit was niet zoals God mensen bedoeld had. Hij had de mens als man en vrouw geschapen en niet als twee vrouwen of twee mannen. En Paulus was er in de Romeinenbrief heel duidelijk over: wie zo leeft is overgeleverd aan zijn eigen hartstochten, als een soort straf. In het Oude Testament stond er zelfs de doodstraf op. Dat benauwde me. Maar ik kon het niet rijmen met mijn gevoelens die niet verkeerd voelden, maar juist heel natuurlijk voor mij. Van jongs af aan had ik me minstens net zo veel jongen gevoeld als meisje. Het was voor mij dus natuurlijk om verliefd te worden op vrouwen. Maar omdat God seksuele omgang tussen mensen van hetzelfde geslacht had verboden, wilde ik me daarvan onthouden. Ik leefde dus als alleenstaande. Maar het was moeilijk en leek zo uitzichtloos.

Daar kwam nog een probleem bij. De behoefte aan seks drong zich vaak zo sterk aan me op dat ik er aan toe moest geven, ik kon er niet onderuit. Al verzette ik me er soms tegen, al bad ik tot God, al kon ik het even uitstellen, toch moest ik mezelf bevredigen. Later kwam daar ook de neiging bij om op internet of op tv naar porno te

kijken. Zodra die gedachte opkwam, kon ik hem niet meer onderdrukken en verdween hij pas weer als ik eraan had toegegeven. Het was letterlijk sterker dan ik. De beelden van de rotzooi die ik had gezien, ook seks met dieren, bleven in mijn geheugen gegrift en kwamen af en toe boven. Ik voelde me vies en schuldig.

Zo ging het jaren door, alles bij elkaar zo'n jaar of twintig, vanaf de eerste signalen rond m'n 16^e tot achterin de dertig. Intussen hield ik wel van God, ik was actief in de kerk, in evangelisatie, maar heel veel van mijn energie ging op aan verlangen en dagdromen en worstelen.

De omslag kwam volkomen onverwacht. Ik was op kampeervakantie met een heel positieve christelijke reisvereniging. Ik deelde een tent met een jonge vrouw die ik niet eerder kende, maar met wie het gelijk klikte. De eerste avond, toen we in onze slaapzakken lagen, vertelde ze me over haar leven met God, op een heel persoonlijke manier in gewone taal, alsof ze over iemand sprak die ze goed kende, niet van horen zeggen, maar rechtstreeks. Ze vertelde ook over dingen die God haar had laten zien in beelden. Dat kende ik niet, maar ik werd erdoor getroffen. Toen we waren uitgepraat, merkte ik dat ik me erg aan haar had gehecht en ik voelde de verliefdheid zwellen, maar dat vond ik storend. Toen zei ik in stilte tot God: "Ik wil dit niet meer." Op hetzelfde moment voelde ik mijn gevoelens veranderen. Het was alsof er iets was dat mijn onderbuik verliet, dat uit me wegtrok. Er was helemaal geen druk meer van erotische gevoelens. Ik was verwonderd en erg opgelucht, maar voelde me breekbaar. Zou dit standhouden?

De volgende dag voelde ik me nog net zo, en dat bleef zo. Het was ook niet breekbaar meer. Ik was veranderd, en toch nog mezelf, maar vrijer. De druk was eraf, de dwang, de pressie.

Er volgde een lange weg waarin ik mezelf steeds meer leer accepteren als vrouw. Dat gaat stap voor stap. Ik zie ook dat er steeds een mengeling van behoeftes was geweest: een sterke behoefte aan een moederfiguur, iemand die van me houdt en me koestert, bij wie ik veilig ben, bij wie ik mezelf kan zijn, lange tijd gemengd met seksuele gevoelens voor diezelfde figuur. Die laatste gevoelens waren nu weggevallen, maar die eerste waren er nog steeds. Ik had nog steeds grote behoefte aan een vriendin die me zou accepteren zoals ik was en met wie ik een diepe vriendschap kon beleven.

Nu ik niet meer geplaagd werd door dwingende gedachtegangen, kwam er energie vrij voor andere dingen. Ik kreeg meer oog voor mensen om me heen, voor hun besognes en behoeften. Ik werd ook niet meer zo geplaagd door depressies. Als ik al eens somber was, was het niet zo diep en hield het niet zo lang aan. Ook kon ik er nu beter over praten. Daarvóór durfde ik haast niet over persoonlijke dingen te spreken, uit angst voor de beerput die mensen dan zouden zien en ruiken.

Ben ik sinds die ommekeer dan nooit meer verliefd geworden op een vrouw? Jarenlang niet, maar onverwachts begon het toch nog een keer. Dat vond ik erg moeilijk, omdat ik het niet had verwacht. Toch kon ik los komen van die gevoelens. Ze waren niet meer zo dwingend als voorheen. Ik ben geen speelbal meer van mijn hartstochten. Ik ben vrij. Ik ben genezen. Goddank.